

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/29/2015
Identifikačné číslo spisu:	2511010892
Dátum vydania rozhodnutia:	09.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2511010892.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovcej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 9. septembra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného T. J. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 1T 166/2011, o dovolaní, ktoré podal obvinený T. X. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 19. decembra 2013, sp. zn. 6To 123/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného T. X. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo 16. októbra 2013, sp. zn. 1T 166/2011, bol obvinený T. X. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona (v bode 3/ rozsudku), na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvineného T. J. s nasadenou agentkou vystupujúcou pod legendou T. Z., dňa 18. apríla 2011 v Hlohovci požiadal obvineného T. X., aby mu zabezpečil na predaj pre inú osobu psychotropnú látku metamfetamín, čo aj obvinený T. X. následne urobil, metamfetamín zadovážil v Hlohovci od nezistenej osoby a odovzdal ho v desiatich zatavených injekčných striekačkách objemu 12 ml obvinenému T. J., ktorý v ten istý deň približne o 15.30 hod. v Hlohovci na parkovisku pri Kauflande v agentkinom aute tejto následne predal uvedené striekačky s metamfetamínom za sumu 5 000 Eur, pričom obaja obvinení boli zadržaní políciou,

kriminalistickým skúmaním sa zistilo, že zatavené injekčné striekačky obsahovali spolu 70,979 g metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 75,0 % hmotnostných, pričom toto množstvo obsahujúce 53,234 g absolútneho metamfetamínu zodpovedá 1391 až 5323 obvykle jednorazovým dávkam psychotropnej látky a v hodnotovom vyjadrení na čiernom trhu predstavuje sumu 9 317 až 53

230 Eur; metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Okresný súd obvinenému T. X. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 120 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/, ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranný dohľad na dobu 1 rok.

Proti rozsudku okresného súdu podali obvinení T. J. a T. X. odvolania, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením z 19. decembra 2013, sp. zn. 6To 123/2013, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený T. X. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku z pohľadu ustanovenia § 125 a § 126 Trestného zákona, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa dovolateľ dopustil spáchania skutku vo väčšom rozsahu. Z vyčíslenia hodnoty zaistenej drogy Národnou protidrogovou jednotkou vyplýva, že hodnota drogy v ňom uvedená platí iba za predpokladu, že množstvo drogy predávané na čiernom trhu ako dávka zodpovedá obvykle jednorazovej dávke drogy uvedenej v žiadosti vyšetrovateľa, ktorý vychádzal zo záverov Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru. Hodnota gramu metamfetaminu v roku 2011 v Trnavskom kraji bola 20 - 55 Eur, čo znamená, že v prípade zaistenej drogy v množstve 53,234 gramov hodnota drogy predstavuje 1 064,68 Eura, čo nezodpovedá väčšiemu rozsahu. Obvinený mal za to, že postupom oboch súdov došlo k porušeniu ustanovení § 125 a § 126 Trestného zákona, pričom poukazoval aj na právne závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Tdo 32/2012, ohľadom určovania rozsahu trestného činu v prípade trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Trestného zákona. V tomto dovolateľ videl naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinený uviedol, že hodnota drogy v predmetnej veci bola určená na základe dôkazu - správy Národnej kriminálnej agentúry, resp. Národnej protidrogovej jednotky, ktorej pravdivosť a vierohodnosť údajov nie je možné žiadnym spôsobom overiť. Obvinený zároveň namietal, že založiť vinu na hodnote drogy určovanej „čiernym trhom“ je samo o sebe porušením práva na spravodlivé súdne konanie, pretože „čierny trh“ nie je pojem predpokladaný niektorým z ustanovení Trestného zákona.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený namietal nezákonnosť zabezpečených dôkazov. Použitie agenta z Rakúskej republiky upravuje medzinárodná zmluva medzi Slovenskou a Rakúskou republikou publikovaná v Zbierke zákonov pod č. 252/2005 Z. z. Článok 10 ods. 1 tejto zmluvy obmedzuje použitie rakúskeho agenta len na situáciu, keď by o to požiadala rakúska strana, takéto použitie agenta by bolo prípustné aj podľa vnútroštátneho právneho poriadku žiadajúcej zmluvnej strany a v prípade, ak by objasnenie skutkového stavu bez použitia agenta bolo podstatne sťažené alebo vylúčené. V posudzovanej veci nie je splnená už prvá podmienka, a tou je žiadosť rakúskej strany. Obvinený poukazoval na to, že ods. 7 článku 10 uvedenej zmluvy nie je možné chápať izolovane, ako to urobil okresný súd.

Jedine ustanovenie § 117 ods. 14 Trestného poriadku upravuje predpoklady vyslania agenta do zahraničia a predchádzajúci súhlas príslušných orgánov štátu, ktoré by mali podľa tohto ustanovenia rozhodovať až na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 Trestného poriadku. V predmetnej veci policajné orgány takto nepostupovali a nebol dodržaný ani postup podľa vyššie uvedenej medzinárodnej zmluvy.

Obvinený v dovolaní ďalej namietal, že konaním agentky došlo k neprípustnej aktivite zo strany polície, ktorou bol obvinený T. J. navedený na spáchanie trestného činu. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že iniciatíva v otázke objednávanie konkrétneho množstva drogy vyšla vždy od agentky polície. Agentka svojim konaním aktívne podporovala vyvolanie rozhodnutia obvineného T. J. zabezpečiť čo najväčšie množstvo drogy. Tieto okolnosti následne ovplyvnili aj právnu kvalifikáciu skutku, pretože táto je závislá na množstve drogy.

Nezákonný postup polície umožnila podľa názoru obvineného aj Okresná prokuratúra Piešťany, keď v príkaze na predstieraný prevod z 5. apríla 2011, č.k. I PO-V-26-1/2011-3, vo výrokovej časti rozhodnutia umožnila agentom predstierať kúpu ľubovoľného množstva omamnej alebo psychotropnej látky, čo je neprípustné.

Obvinený tiež poukazoval na nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Západ, Trnava z 19. apríla 2011, ČVS: PPZ-49/BOK-Z-2011, ktorým bolo vznesené obvinenie T. X. pre obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona. V skutku uvedenom v bode 3/ uznesenia sa popis konania a zavinienia viaže iba k osobe T. J.. Z uznesenia o vznesení obvinenia musia vyplývať všetky potrebné znaky určitého trestného činu, teda objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka a protiprávnosť. Vo vzťahu k dovolateľovi toto všetko v uznesení chýba. Obvinený nemôže „hádať“, čo sa mu vlastne kladie za vinu a v uznesení o vznesení obvinenia musí byť uvedený popis jeho konania, nie inej osoby. Obvinený tiež namietal, že do obžaloby a následne do rozsudku sa premietol iný skutok, nie ten, ktorý bol v uznesení o vznesení obvinenia, čím došlo k narušeniu totožnosti skutku.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvody dovolania opierajú a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave z 19. decembra 2013, sp. zn. 6To 123/2013, a prikázal Krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave, ktorý dovolanie obvineného považoval za nedôvodné. V súvislosti s obvineným uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku uviedol, že porušenie práva na obhajobu je závažnou chybou konania, pričom pod uvedený dovolací dôvod je možné uplatniť len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Právo na obhajobu nemôže byť porušené tým, že súd vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy inak, než je predstava obvineného. Toto platí aj pre hodnotenie dôkazu - správy Národnej protidrogovej jednotky, ktorej pravdivosť a vierohodnosť mal obvinený možnosť overiť výsluchom zhotoviteľa tejto správy priamo na hlavnom pojednávaní.

Ani obvineným uvádzaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku prokurátor nepovažoval za splnený, keďže dovolateľ sa jeho uplatnením snaží o revíziu správnosti a úplnosti zisteného skutku dovolacím súdom, čo však v zmysle uvedeného ustanovenia nie je možné. Skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

V súvislosti s namietanou nezákonnosťou dôkazov získaných rakúskym agentom prokurátor uviedol, že s uvedenou námietkou sa argumentačne jednoznačne a presvedčujúcim spôsobom vysporiadali súdy oboch stupňov, pričom s ich stanoviskom sa v plnom rozsahu stotožnil. Pokiaľ ide o namietanú nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, prokurátor poukázal na to, že návrh na zrušenie tohto

uznesenia v prípravnom konaní generálnym prokurátorom nebol akceptovaný.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd, ako súd dovolací, primárne konšatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku); dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade však musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstať, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Obvinený porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku videl v tom, že hodnota drogy bola určená na základe dôkazu, ktorého pravdivosť a vierohodnosť nebolo možné overiť.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Tr. por., ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Výkonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenia práva na obhajobu), ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

V súvislosti s namietaným dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (nezákonné použitie rakúskeho agenta) najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že uvedenými námietkami, obsiahnutými v dovolaní, sa v priebehu konania podrobne zaoberal tak prvostupňový ako aj odvolací súd, ktorí legitímnosť použitia rakúskych príslušníkov Policajného zboru podrobne odôvodnili. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje predovšetkým na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 16. októbra 2013, sp. zn. 1T 166/2011, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a v

ďalšom naň odkazuje.

Použitie agenta na odhaľovanie trestnej činnosti je upravené v ustanovení § 117 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého agenta možno použiť na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestných činov extrémizmu, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, pričom jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

V zmysle § 117 ods. 5 Trestného poriadku príkaz na použitie agenta vydáva predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora, ktorý musí byť odôvodnený aj skutkovými okolnosťami.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že použitie agenta sa realizovalo na základe žiadosti vyšetrovateľa policajného zboru, a to z dôvodu, že polícia disponovala poznatkami zo strany rakúskej polície o dodávke omamných a psychotropných látok zo Slovenskej do Rakúskej republiky, pričom tieto dodávky mala zabezpečovať osoba vystupujúca pod menom T.. Z dôvodu preukázania vyššej dôveryhodnosti agenta odbor špecializovaných trestných služieb Prezídia Policajného zboru využil možnosť použiť na tento účel príslušníka polície iného štátu v súlade s ustanovením § 10 ods. 20 Trestného poriadku. Následne prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany požiadala o vydanie príkazu na použitie agenta rakúskej polície, pričom tento príkaz bol sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava daný.

Možnosť použitia príslušníka policajného zboru iného štátu ako agenta upravuje Zmluva medzi Slovenskou republikou a Rakúskou republikou o policajnej spolupráci podpísaná vo Viedni 13. februára 2004, uverejnená v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 252/2005.

Uvedená zmluva v článku 10 umožňuje použitie agenta na objasnenie trestných činov, pričom v odsekoch 1 až 6 je upravené použitie agenta jednou zmluvnou stranou (napríklad Rakúskou republikou) na výsostnom území druhej zmluvnej strany (na území Slovenskej republiky), pričom základným predpokladom na takéto použitie agenta je žiadosť zo strany rakúskych justičných orgánov. Tieto ustanovenia sa teda použijú v prípade, ak žiadajúca strana (Rakúška republika) vedie vlastné vyšetrovanie na vlastnom území a je nutné, aby v záujme objasnenia veci pôsobil agent aj na území požiadanej strany (na území Slovenskej republiky), pretože je to nevyhnutné na dôsledné objasnenie veci. Podobne by sa uvedené ustanovenia aplikovali aj v prípadoch, ak by vyšetrovanie viedla Slovenská republika na svojom území, pričom pre nevyhnutné objasnenie trestnej činnosti by bolo potrebné aj krátkodobé pôsobenie agenta na území Rakúskej republiky. Na tieto prípady potom nadväzuje aj ustanovenie § 117 ods. 14 Trestného poriadku, podľa ktorého agent môže plniť svoje úlohy i na území iného štátu. O jeho vyslaní do zahraničia po predchádzajúcom súhlase príslušných orgánov štátu, na ktorého území má pôsobiť, a na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 Trestného poriadku rozhoduje prezident Policajného zboru, ak medzinárodná zmluva neustanovuje iný postup. Rovnako sa postupuje, ak má na území Slovenskej republiky pôsobiť ako agent príslušník iného štátu.

V predmetnom prípade však nebolo možné použiť tieto ustanovenia, nakoľko v uvedenej trestnej veci išlo o činnosť slovenskej polície, ktorá vyšetrovala trestnú činnosť páchanú slovenskými občanmi, na území Slovenskej republiky a za účelom objasňovania tejto trestnej činnosti len použila príslušníkov polície Rakúskej republiky ako agentov. V posudzovanej veci aj podľa názoru najvyššieho súdu bolo možné aplikovať ustanovenie článku 10 ods. 7 vyššie uvedenej medzinárodnej zmluvy, podľa ktorého zmluvné strany sú oprávnené navzájom si poskytovať agentov, ktorí konajú z poverenia a pod vedením príslušných orgánov druhej zmluvnej strany. Tento postup je zároveň v súlade aj s ustanovením § 10 ods. 20 Trestného poriadku, podľa ktorého agent je príslušník Policajného zboru alebo príslušník polície iného štátu, ktorý na základe príkazu prokurátora alebo súdu prispieva k odhaľovaniu, zisťovaniu a usvedčovaniu páchatel'ov zločinu, trestných činov uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti

Trestného zákona (ďalej len „korupcia“), trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

S poukazom na vyššie uvedené možno podľa názoru dovolacieho súdu konštatovať, že použitie príslušníkov polície Rakúskej republiky ako agentov bolo vykonané v súlade s ustanoveniami medzinárodnej zmluvy a Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa neprípustnej aktivity agentky najvyšší súd uvádza:

Podľa § 117 ods. 2 Trestného poriadku konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchateľ by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Je potrebné rozlišovať, či konanie agenta pri objasňovaní trestnej činnosti spadá pod tzv. skrytú aktivitu polície, alebo ide už o neprípustnú policajnú provokáciu.

V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 47/2012, skrytou aktivitou polície je operatívne zisťovanie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchateľa trestného činu, zabezpečenie dôkazu o jeho trestnoprávne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácia spôsobených škôd.

Policajnou provokáciou je zámerné, aktívne a cielené podnecovanie, alebo navádzanie, či iné vedomé iniciovanie, alebo navádzanie na spáchanie trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala. Pokiaľ by činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontaktovaná osoba spáchala trestný čin bez zistenia skutočností, ktoré nasvedčujú tomu, že páchateľ by spáchal trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný (§ 117 ods. 2 Trestného poriadku), išlo by o neprípustnú policajnú provokáciu trestného činu.

Za kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciouje, t.j. nevytvára u kontaktovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky. Tieto podmienky však nesmú byť mimoriadne, ale objektívne možné v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchateľ si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

Je potrebné uviesť, že činnosť agentky vystupujúcej pod menom T. Z. bola od počiatku usmerňovaná prostredníctvom policajných orgánov Slovenskej republiky, pričom k jej použitiu došlo až po tom, čo polícia disponovala informáciami súvisiacimi s osobou vystupujúcou pod menom T., ktorá mala distribuovať drogy.

Dovolací súd má za to, že v posudzovanom prípade orgány činné v trestnom konaní za účelom odhalenia páchateľa trestnej činnosti a zabezpečenia dôkazov o ich trestnoprávne postihnuteľnom správaní len vytvorili podmienky, ktoré boli v danom prípade obvyklé, pričom tieto nastali až po tom, čo si obvinený preukázateľne osvojil úmysel trestný čin spáchať.

Agent nemôže byť osoba, ktorá len pasívne čaká v prostredí, v ktorom sa má pohybovať. Podstatné pre použitie agenta je, že konanie agenta musí byť v súlade s účelom Trestného poriadku a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní, alebo usvedčovaní, ktorého sa zúčastňuje. Skutočnosť, že agent prejavuje záujem o kúpu drogy, že sa s obvineným viackrát stretne, pýta určité množstvo drogy, zisťuje predajnú cenu drogy, nie je navádzaním na spáchanie trestnej činnosti ani nezákonnou a aktívnou provokáciou.

Najvyšší súd konštatuje, že to bol práve spoluobvinený T. J., ktorý bol v konaní iniciatívny. Pri vzájomnom rozhovore s agentkou sa vyjadril, že čím bude väčšie množstvo odberu, bude aj lepšia cena,

najmä keď sa lepšie spoznajú. Pri poslednom odbere mu agentka uviedla sumu, ktorú má k dispozícii na zakúpenie drogy, pričom práve obvinený určoval, aké množstvo drogy jej môže za takúto sumu zabezpečiť.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno označiť konanie agentky za policajnú provokáciu, ale išlo o tzv. skrytú aktivitu polície, zameranú na odhalenie páchatel'ov trestných činov a zabezpečenie dôkazov o tejto trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o námietku obvineného ohľadom nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia a porušenia totožnosti skutku, najvyšší súd uvádza:

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrovi spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie o vznesení obvinenia musí obsahovať označenie osoby, voči ktorej sa vznáša obvinenie, opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za ktorých k nemu došlo tak, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom, zákonného pomenovania trestného činu, o ktorý v tomto skutku ide, a to aj s uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona a skutočností, ktoré odôvodňujú vznesenie obvinenia.

Uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Západ, Trnava z 19. apríla 2011, ČVS: PPZ-49/BOK-Z-2011, ktorým bolo vznesené obvinenie T. X. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 206 ods. 3 Trestného poriadku. Z opisu skutku vyplýva, že obvinený T. J. si zadovážil od obvineného T. X. psychotropnú látku, ktorú následne prechovával do uskutočnenia predaja v Hlohovci, pričom zo znenia je zrejmé, že obvinený T. X. mu túto psychotropnú látku zabezpečil.

Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne.

Totožnosť skutku neznamena, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu udalostí, o ktorých sa rozhoduje. Vykonávaním dôkazov sa získané poznatky o skutočnostiach môžu meniť, niektoré údaje môžu odpadnúť a naopak niektoré pristúpiť, nesmie sa však zmeniť podstata skutku. Podstata skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku, prípadne aj ich čiastková zhoda. Pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania, spolupáchatelia...), ak inak totožnosť konania zostala zachovaná.

V posudzovanej veci na základe výsledkov vykonaného dokazovania prokurátor v rámci obžaloby len spresnil konanie vo vzťahu k obvinenému T. X., avšak za súčasného zachovania totožnosti skutku.

Pokiaľ ide o námietku obvineného ohľadom nezákonnosti príkazu na predstieraný prevod, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 112 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého predstieraným prevodom sa rozumie predstieranie kúpy, predaja alebo iného spôsobu prevodu predmetu plnenia, na ktorého držanie sa vyžaduje osobitné povolenie, ktorého držanie je zakázané, ktorý pochádza z trestného činu, alebo

ktorý je určený na spáchanie trestného činu. Predstieraný prevod možno vykonať v trestnom konaní pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie.

Príkaz na predstieraný prevod vydáva písomne predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor, pričom predpokladom na vydanie príkazu na predstieraný prevod je písomná žiadosť policajta alebo orgánu uvedeného v § 112 ods. 2 Trestného poriadku. Žiadosť musí byť odôvodnená podozrením z konkrétnej trestnej činnosti a tiež údajmi o osobách a veciach, ktorých sa predstieraný prevod týka, ak sú tieto údaje známe.

V posudzovanej veci na základe žiadosti vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Západ, Trnava, vydal prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany 5. apríla 2011, č. k. I PO-V-26-1/2011-3, podľa § 112 ods. 1, ods. 2 príkaz na predstieraný prevod Trestného poriadku ľubovoľného množstva bližšie nezistenej omamnej alebo psychotropnej látky, presne nezistenej koncentrácie.

Najvyšší súd dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky na vydanie príkazu na predstieraný prevod, pričom skutočnosť, že bol príkaz daný na ľubovoľné množstvo bližšie nezistenej omamnej alebo psychotropnej látky, presne nezistenej koncentrácie nespôsobuje jeho nezákonnosť, nakoľko v čase vydania príkazu agenti nemohli vedieť množstvo psychotropnej látky, ktorá bude predmetom ich obchodu so spoluobvineným T. J..

K ďalším námietkam obvineného, že odvolací súd nesprávne kvalifikoval skutok aj podľa § 172 ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, napriek tomu, že cena drogy bola určená nesprávnym spôsobom, čo malo vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, najvyšší súd konštatuje, že tieto námietky sa týkajú skutkových zistení.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je naplnený vtedy, keď rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Tento dôvod dovolania je daný iba v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Ak súd dospel k záveru, že hodnota drogy je spoľahlivo dokázaná použitím určitého dôkazného prostriedku a nepovažoval za potrebné v uvedenom smere vykonať ďalšie dokazovanie, takáto úvaha súdu nemôže byť skúmaná v jej dôkazno-hodnotiacej podstate. Odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou skutkového zistenia v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 74/2014, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2014 pri trestnoprávnom postihu výroby, prechovávaní a obchodovania s omamnými látkami, psychotropnými látkami, jedmi a prekurzormi, okrem neoprávneného prechovávania pre vlastnú potrebu, je zohľadnený účel tejto nelegálnej činnosti, resp. súboru na seba nadväzujúcich činností. Tým je majetkový prospech, v konečnom dôsledku nedosiahnuteľný bez fyzickej aplikácie dotknutej látky jej koncovými užívateľmi. Rozsah činu pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona nie je závislý na postavení páchatelia ako výrobcu, predajcu, alebo na jeho zaradení v reťazci predaja omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora (ďalej len droga). Kvantifikácia rozsahu činu zodpovedá hodnote drogy pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom).

Okresný súd, ako aj krajský súd teda správne vyhodnotili konanie obvineného T. X. ako obzvlášť

závažný zločin nedovolené výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v zmysle § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona. Záver o spáchaní trestného činu vo väčšom rozsahu možno vyvodiť z ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok malej škody (pričom malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca 266 Eur). Nakoľko v predmetnej veci hodnota zaistenej drogy bola minimálne 9 317 Eur, táto škoda presahuje dolnú hranicu škody väčšieho rozsahu, čím obvinený naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu nedovolené výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v zmysle § 172 ods. 2 písm. e/ Trestného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.